

DIRECTORA
ESTHER VERA

DIRECTOR FUNDADOR
CARLES CAPDEVILA

DIRECTOR ADJUNT
IGNASI ARAGAY

DIRECTORA D'INNOVACIÓ I NOUS NEGOCIS
GEORGINA FERRI

SUBDIRECTORS
DAVID MIRÓ,
CATALINA SERRA,
JORDI CORTADA

DIRECTORA D'ART
CRISTINA CÓRDOBA

EDICIÓ PAPER
ROSA RODON
EDICIÓ DIGITAL
FRANCINA BOSCH
POLÍTICA
MAIOL ROGER
INTERNACIONAL
MÓNICA BERNABÉ
ECONOMIA
ÀLEX FONT
SOCIETAT
ELENA FREIXA
DEBAT
TONI GÜELL
CULTURA
LAURA SERRA
MÈDIA
ÀLEX GUTIÉRREZ
ESPORTS
TONI PADILLA
DELEGACIÓ A MADRID
DANI SÁNCHEZ UGART
LLENGUA
ALBERT PLA
FOTOGRAFIA
XAVIER BERTRAL

EDICIÓ DE PREMSA PERIÒDICA ARA, SL

PRESIDENT
FERRAN RODÉS
CONSELLER DELEGAT
SALVADOR GARCIA RUIZ
DIRECTOR FINANCER
XAVIER LINARES
DIRECTORA DE MÀRQUETING
MARIA LLAMBÍ
DIRECTOR COMERCIAL
SERGI GERMÁN
DIRECTOR DE NEGOCI
ORIOL CANALS
DIRECTOR DE TECNOLOGIA
MARC CAMPRODON

C/ DIPUTACIÓ, 119
08015 BARCELONA.
TELÈFON: 93 202 95 95.
ATENCIÓ AL SUBSCRIPTOR:
93 275 11 10
subscripcions@ara.cat

TEXT LEGAL
Edició de premsa periòdica ARA es reserva tots els drets sobre el contingut del diari ARA, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita.

Difusió controlada per l'OJD

EL DIARI D'AHIR

Fe d'errades: L'ARA agraeix als lectors que ens facin arribar els errors que detectin en el contingut dels articles. Un cop confirmat l'error, l'ARA publica la fe d'errades en aquesta mateixa columna. Podeu fer-nos arribar les vostres esmenes a opinio@ara.cat.

DEBAT

CONSULTEU MÉS ARTICLES A L'ARA.CAT

ERC-PSC, la mare de totes les batalles

La violència durant la Guerra Civil ha centrat tant la mirada envers la contesa que ha ocultat altres dinàmiques que van tenir lloc en el seu decurs. Una és la pugna ERC-PSUC, mentre compartien el govern de la Generalitat, per mantenir –com a partit desgastat per la gestió– o per atraure –com a formació en auge amb una ideologia puixant– els segments sobretot mitjans de la població. La batalla va ser descarnada en sindicats com el CADCI i entre el funcionariat, com ha explicat amb profusió l'historiador David Martínez Fiol. La derrota dels uns i els altres va tallar en sec la competició.

De manera més recent, l'arribada del tàndem Carod-Puigercós a ERC va promoure en l'espai nacionalista català un intent de substitució de CiU. Aquesta substitució amb els anys s'ha concretat millor en zones més urbanes i menys en el rerepaís, on la marca hereva, PDECat o JxCat, ha resistit. El procés s'ha accelerat en l'última dècada quan la independència s'ha situat al centre del debat. D'aquest marc el partit del segell original del separatisme se n'ha beneficiat, ajudat pel llast de la corrupció convergent, en un país que es declara majoritàriament de centreesquerra.

Encara que amb la formació de JxCat és menys evident, la lluita entre els hereus de Convergència i ERC ha consistit en essència en un bescanvi d'unes elits nacionalistes barcelonines per unes d'independentistes del rerepaís que s'han quedat a la capital en baixar-hi per anar a la universitat. Avui ERC continua aquesta pugna, que sobretot és localitzada en l'interior, mentre fa una dècada que ha iniciat un altre intent de substitució al litoral i a les ciutats grans.

Aquest entrisme d'Esquerra, batejat com a *junquerisme*, és la concreció tangible del que van teoritzar Carod-Rovira, Tresserras i Marín als noranta: la desetnització de l'independentisme. Aquests feus del litoral i les ciutats grans han estat, fins i tot en l'era Pujol, impermeables a tot el que no fos el socialisme. I és aquí on es juga i es jugarà –per una qüestió numèrica òbvia– la mare de totes les batalles per la independència, o no, de Catalunya.

A l'ERC actual, que cada vegada s'assembla més a l'amalgama de tendències

JOAN ESCULIES

ESCRIPTOR I HISTORIADOR

(amb tota la prevenció que es vulgui) que la conformaven als anys trenta, disputar el vot del rerepaís a l'Olot de JxCat o a la Berga de la CUP li suposa més un cost que no pas un guany perquè la radicalitat del discurs a què l'empeny voler aconseguir un electorat ja convençut li resta la patina de moderació necessària per no espantar els votants de la plana, que són els qui encara ha de convèncer perquè el seu projecte independentista tiri endavant.

En aquestes conurbacions costaneres el discurs independentista es pretén fer qualificar, irònicament, amb els hereus post-

moderns de Comorera i afins, amb un pas previ d'aliances amb l'amalgama de sigles que formen els comuns. Sigles que contenen un ventall ampli d'aspiracions, des dels que encara viuen en la lluita ICV-CiU fins als qui es resisteixen a acceptar que són independentistes perquè remarquen que abans prioritzen un miler d'altres qüestions.

ERC ja fa uns anys que entra –de manera encara lenta perquè hi ha clivelles d'imaginariis culturals i idiomàtics que no es volen reconèixer de manera pública– en aquests feus i el seu amo tradicional, el PSC, n'és molt conscient. Li ha arribat un competidor, que abans no ho era, que es presenta moderat en el flanc econòmic i rupturista en el nacional i que el pretén substituir com a força preponderant com (agafin-ho amb precaució) l'SNP va substituir el laborisme a Escòcia. I que ho vol fer no només confluint amb un segment dels comuns –que patirà i potser es trençarà– amb qui el PSC també comunica sinó apel·lant fins i tot a un votant i uns quadres socialistes incòmodes amb les florettes dels seus dirigents a Ciutadans.

Tot el nerviosisme en l'entorn mediàtic del socialisme i la part més ideològicament propra a ICV per la victòria d'un Maragall –*Tu quoque, fili mi!*– en una ciutat que en conjunt no és independentista no respon a res més que a la constatació que un altre gall ha arribat al galliner per coquetejar amb les classes mitjanes i funcionaries. Com a Lleida, on, mentre bona part dels quadres més catalanistes del PSC de comarques ja fa temps que van plegar o abraçar l'independentisme, el gall ha arribat i s'ha quedat amb el joquer de la capital.

Però la victòria d'Ernest Maragall ha servit sobretot perquè –sigui alcalde o no, molt o poc–, per mitjà d'aquestes reaccions, s'evidenciï que el nacionalisme espanyol moderat (vestit de cosmopolitisme, constitucionalisme, patriotisme, etcètera) no posarà a través del PSC una pista d'aterratge a part de l'independentisme, com podria ser un tripartit d'esqueres, per sortir dels blocs. Avui ja sabem, i no eren pocs els qui encara dubtaven esperançats, que en els propers anys la contesa no serà entre radicals sinó entre moderats. I que, per tant, no hi haurà pau ni per a l'apuntador.

PERE VIRGILI

ERC ja fa uns anys que entra en feus l'amo tradicional dels quals és el PSC i els socialistes en són molt conscients